

A CRANE

A remény
veszélyes.
A szerelem
halálos.

AMONG

WOLVES

daru a farkasok között

fine ●
selection

JUNE HUR

JUNE HUR

**A CRANE
AMONG
WOLVES**

daru a farkasok között

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1

ISZÜL

1506. július

SOHA NE KÓBOROLJ A SAMAK-HEGYEN TÚLRA!

A fülembé csengett *hálmoni*¹ intelme, a szavai szinte cibáltak, hogy forduljak vissza. De nem lehetett, túl messze jártam már. Tülevelek karistolták az arcomat, amikor átverekedtem magam az erdőn. Próbáltam ügyet sem vetni a felhólyagosodott lábamra, a vérfoltos szandálomra. Sajgott a lábam, nem szoktam hozzá, hogy napokon át botorkáljak sziklás lejtőkön, meredek vízmosásokon, vagy gyors folyású patakokat szeljek át.

*Iszül-ah*² – ráncigált visszafelé ismét nagymama hangja. *Maradj távol onnan!*

Kiszabadítottam köpenyemet az ágak gubancából, lebecstem a keskeny ösvényen, de egy kőoszlop előtt megtorpantam. Mint egy sírkő, úgy emelkedett ki az erdei tisztás szélén. A gránitba e szavakat vésték:

A BIRTOKHÁBORÍTÓKAT KIVÉGZIK

¹ nagymama (koreai)

² A név után szereplő *-ah* a beczés egy formája a koreai nyelvben.

Ó, az az átkozott király! A határon túli terület egykor több tízezer ember otthona volt, amíg Jonszán király ki nem semmiszte őket. Gjongi tartomány innenső felét – Jongin városától egészen Gimpóig, Pohontól Jángpjongig – a saját vadászterületévé tette.

– Legyen átkozott! – csörtettem ki szitkozódva a szabad ég alá.

Az eget súlyos esőfelhők takarták, a levegő sűrű párától volt terhes. Az előttem álló út füves réten át kanyargott. Felszakadozott a ködfátyol, és a láthatáron buja zöld hegyek rajzolódtak ki, melyek néma tanúi voltak, amikor férfiak, nők és gyermekek tucatjai vándoroltak e vadonba – s többé nem menekültek innen.

Én is itt lelhetem halálomat, ha csak egy pillanatra is ellankad a figyelmem.

Ujjamat szoros, átizzadt gallérom alá csúszttattam.

Senki sem igazítja útba azt, aki itt eltéved, én sem téveszthettem el az irányt.

Előkotortam a tarisznyámból, és századszor is áttanulmányoztam a térképet, amit tussal rajzoltam. Az út, amelyen végig kellett mennem, elhagyott rizsföldeken, lerombolt falvakon, alacsony hegyek ormain és völgyek lankáin kanyargott végig, és a Han folyó mentén a főváros erődkapujáig vezetett. A gyaloglás kimerített, türelmetlenségem pedig nőttön-nőtt. Szujonnak szüksége volt rám. Ott várt rám, én voltam neki az egyetlen hazavezető út.

– Jól teszed, ha vársz rám, nővérem – mormoltam reszelős hangon, miközben a poros úton baktattam. – Már majdnem ott vagyok.

Korábban Szujonnal borzalmas csapás ért minket: a király katonái meggyilkolták a szüleinket. Száműzetésünk elől egy távoli szigetre, nagymama házába szöktünk. A bánat súlya ránehezedett a köztünk lévő, amúgy is gyengülő kötelékre: egy fedél alatt, ám lassan idegenekké válva éltünk nagymama házában. Beszélgetéseink semmitmondókká, odavetett megjegyzésekké, metsző pillantásokká

hidegültek. Nagymama mennyire megrökönyödhetett, amikor rátalált az üzenetemre, hogy elindultam megkeresni eltűnt nővéremet!

Én magam is csodálkoztam.

Szívemben Szujontól messze sodródva úgy éreztem: a terhére vagyok. Nővérem a szenvedő mártírt testesítette meg a szememben, ami végtelenül bosszantott. Az elmúlt három borzalmas napban azonban szívem egybeforrott a hozzá fűződő emlékeimmal, és már nem úgy gondoltam rá, mint a testvéremre, akire nehezteltem, hanem mint szüleink imádott leányára. Megláttam benne a dédelgetett gyermeket, akire anyánk nyolc hosszú évig várt. Szujont, akit születése után szüleink elárasztottak a szeretetükkel, akit egy tucatnyi fiút túlszárnyaló becsben tartottak, és akiért fiatalabb koromban magam is rajongtam. Ő egyfajta természetadta csacsкасággal folyton bohóckodott nekem, míg nem visító kacagásban törtem ki, hóbortos kis bábokat eszkábált maradék anyagokból, és elbűvölő népmeséket adott elő elragadtatott közönségének: nekem. Gyerekkoromban rengeteget kacagtunk.

És most elment.

Nem halhatsz meg, nővérem! Tarts ki! Életben kell maradnod.

Nem vesztegethettem pihenésre az időt, csak futólag álltam meg egy csobogó patak partján, és reggel óta nem ettem. Csak kétnapi betevőt hoztam magammal, a harmadik napra már kezdett felkopni az állam. Hogy jobban viseljem, ivással nyomtam el az éhségemet, s addig meregettem markommal a vizet a patakából, hogy a gyomrom elnehezült. Lemostam az izzadságot, a piszkot és a könnyeket az arcomról. Egy sziklának támaszkodtam, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, felegyenesedtem, és újból útnak eredtem.

Az út repedéséből kikandikáló fűcsomókon kívül egy gazdátlan rongybaba és egy elhagyott szandál is szegélyezte az utamat.

Megálltam egy város peremén, baljós csendjétől libabőrös lett a hátam, utcái úgy kongtak az ürességtől, akár az üreges csontok.

A dudva benőtte az árnyas kunyhókat, lassanként felemészttette a falakat és a háztetőket. Az egykor sokadalomtól nyüzsgő, zsvajgó mulatozástól hangos utcák siváran ásítottak, családok, szomszédságok, barátságok mind a múlté lettek. Sokan még idejekorán elmenekültek a tartományból, mások otthonaikat őrizve ott maradtak, de a király a seregével lemészárolta őket.

Azon tűnődtem, vajon a szellemeik most figyelnek-e engem.

Mit keresel itt? Elképzelttem, ahogy kérdezzetnek. *Ez tiltott terület!*

Elviselhetetlen volt szembesülnöm az igazsággal, így megpróbáltam elhessegetni, és tovább vánszorogtam. A három nappal korábbi emlék azonban minduntalan bekúszott a tudatomba. Ismét a szívtelen és önző Iszül voltam: a hűg, aki nem bír a nővérel egy fedél alatt megmaradni.

Szörnyen összevesztünk az én hibámból, és kicsörtettem a kunyhóból. Mindig én voltam a hibás. *Nem bírom őt elviselni!* – vicsorogtam, akkor is, ha büntudat gyötört. *Bárcsak ő halt volna meg anya és apa helyett!*

Nem gondoltam komolyan, de mintha a gondolataim idézték volna meg: Jonszán király a falunk körül ólálkodott. Az álnok király, aki időtöltésként nőket rabolt, feleségeket és mátkákat, nemes leányokat és érinthetetleneket egyaránt, nem tett különbséget. A nővéremet is, aki minden bizonnal utánam indult, és aki bájos volt, mint egy azálea teljes pompájában.

Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy őfelsége ragadta el őt.

– *Hálmoni* – suttogtam, most már a szellemvárossal a hátam mögött. Esőcseppek pettyezték a poros utat, köd burkolta fehérbe a távoli hegyeket. – Meg fogom találni Szujont, nem térek haza, amíg meg nem találom.

Keresztülgázoltam az esőn, fejemet nekiszegeztem a zuhogásnak. Míg az éjszaka hajnali derengéssé nem vékonyodott, egyvégtében gyalogoltam, teljes kimerültségemben már csak arra vágytam, hogy összegömbölyödhessenek az út porában. Végre a délután derekán egy falucska tűnt fel a közelben, ahol már nem lepte gyom a kunyhókat, sima és hibátlan vályogfalak fogadtak vastag, aranyszínű zsúptetőikkel. Egy harang kondult valahol a településen, melyet sietős léptek zaja és kocsikerekek csikorgása követett.

Az élet hangjai.

Elővettem a *dzsangotomat*,³ egy köpenyt, amit azelőtt lepelként hordtam a fejemem. Most nem illendőségből öltöttem magamra, hanem hogy elrejtsem az arcomat. Nem akartam, hogy lássanak, hogy emlékezzenek rám. Számkivetett voltam, és egy falu nem jelent mindig biztonságot. Szorosabbra vontam köpenyem szárnyait, hónom alá szorítottam a tarisznyát, és a lépteimre összpontosítottam. *Egyik lábat a másik elé!* – mormogtam, eltökélve magamban, hogy nem eshetek össze. A faluba érve szemembe ötlöttek a falakra kirakott hirdetőcédulák, amiknek szövegét annyiszor olvastam már, hogy kívülről fújtam, hiszen nagymama faluja is ilyen falragaszokkal volt tele-tűzdelve:

A KIRÁLY KÖTELESSÉGE TUDATNI A NÉPPEL:
GYILKOS GARÁZDÁLKODIK A KÖRNYÉKEN.
FOGJANAK ÖSSZE A TETTES FELKUTATÁSÁRA!

Összerezentem. Egy asszony bukkant fel ökör vontatta szekérével a földúton, a fakerekek bizonytalanul forogtak a tengelyük körül. Az asszony megállt, a szemembe nézett, s én tisztában voltam vele, hogy egy komor arcú lányt lát maga előtt. Egy lányt, aki bár piszkos

³ A Csoszon-dinasztia korában a nők által a XVIII. század közepéig fejdíszként vagy fátolyként viselt köpeny.

selyemruhát visel, örökösen felszegett állával mégis a *jangban*⁴ arisztokrácia gögijét testesíti meg.

– Bocsásson meg – szoltam beszédteől elszokott, reszelős hangon.

– Útba igazítana, merre találok a fogadót? Ha van itt egyáltalán.

Az asszony nem szolt, csak tétován egy másik ösvény felé mutatott, majd ökrösszekeerét vezetve folytatta útját.

Követtem az útmutatását, és kisvártatva egy hosszú, nádtetőűs épület előtt találtam magam, tágas udvara utazóktól zibongott. Szorosabbra fogtam a köpenyemet, és fürkészttem az idegen arcokat. *Senkiben sem bízhatok* – visszhangzott fejemben az elmúlt két év tapasztalata. *Biztonságos hely nem létezik*. Magasabbra húztam a fejemet takaró *dzsangotot*, csupán egy sötét szempárt hagytam a kíváncsi tekinteteknek, egyúttal figyelmeztetve őket: *Tartsd magad távol tőlem!*

Mély lélegzetet vettem, kihúztam magam, és beosontam a nyüzsgő udvarba. Néhány kereskedő az áruját rakta ki, két gyermek az arcát mosta a fogadó verandáján. Az elcsigázott utazók csendesen eszegettek és beszélgettek. Gőz gomolygott a konyhából, beszívtam a szójabableves ínycsiklandozó illatát.

A gyomrom összeszorult, a fejem kóválygott, a kimerültség a háromnapos utazástól hirtelen letaglózott. A térdem megrogyott, és hátratántorodtam, mintha a föld kiszaladt volna alólam. Egy erős kéz azonban megragadott.

– Óvatosan! – hallottam egy női hangot.

Amikor a tekintetem kitisztult, egy fiatal nőt láttam magam előtt. Fejét, akár egy korona, elegáns *kácsé*⁵ paróka ékesítette, de nem tűnt idősebbnek nálam. Fényes, fekete haját vastag fonatokban a feje

⁴ A Csoszon társadalmának uralkodó osztálya.

⁵ Terjedelmes paróka, melyet hajtűkkel rögzítettek. A Csoszon-korban minden nőnek volt ilyen parókája, még a rabszolgáknak is.

búbjára tekerve viselte, és a szintén fényes, fekete szempár felett egy heg futott le az arcán a jobb szemöldökétől.

– Nocsak, egy utazó érkezett hozzánk... – billentette fejét a súlyos paróka ellenére könnyedén oldalra –, és látszik, hogy hosszú utat tett meg.

– Igen – krákoztam, és a torkomat köszörültem. – Én... Csun-
csonból jövök.

Jobbnak láttam, ha egy másik, környékbeli város nevét mondom.

– Hmm.

A nő szemügyre vette a ruhámat, a véres szandálomat, majd a szemembe nézett.

– Átvágott a tiltott területen, ugye?

– Ide meleg ételért jön az ember, és hogy elbújjon az eső elől – mondtam hűvösen –, nem kihallgatásra.

– Nyugodjon meg, senkinek sem árulom el – suttogta, majd a távolba révedt, talán az úton, a nádason túlra, egészen a kótoronyig. – Akik átszelik a fél tartományt, úgy kerülnek elő, mintha az alvilágon utaztak volna keresztül – mormolta a nő. – Látni lehet a tekintetükön. A saját apám szemében is ezt láttam – sóhajtott egy aprót, majd újból mosolygott. – Kosztra és kvártélyra van szüksége?

Pihennem kellett. Szörnyen fáradt voltam.

– Nekem...

– Ez esetben a legtokéletesebb helyen jár – mondta a nő, és segítőkészen felém nyújtotta a karját. – A fogadómban gondját viseljük.

– Egyedül is megy, köszönöm – motyogtam.

De amint lépni próbáltam, a térdem megremegett. Önkéntelenül a fogadósnő felé nyúltam, aztán tüstént el is akartam húzódni, de ő makacsul fogta a karomat.

– Úgy látom, ájulás környékezi.

A vállaim megfeszültek. Hagytam, hogy a fogadósno segítsen, míg beljebb támolyogtam a fogadó udvarán. Megpihentem egy emelvényen, ahol három utazó alacsony asztalok fölé hajolva lakmározott, egy negyedik, szalmakalapot viselő férfi pedig a vérző öklét ápolgatta. Továbbvonszoltam magam egy üres asztalhoz, és megkapaszkodtam a szélében. Forgott velem a világ.

– Várjon itt! – csicseregte a fogadósno. – Valami tápláló ételt hozok magának.

Sűrűn hunyorogtam, és azt kívántam, végre múljon el a szédülés. Reménykedtem benne, hogy nem fogok összeesni ebben az idegen társaságban. A fogadósno kedvessége túlon túl nyájas volt, gyanakvást keltett bennem. Előhúztam a térképemet, és a nővérem arcát nézegettem, akit tintával lerajzoltam a hátoldalára.

– Maradj életben, nővérkém – suttogtam a képnek –, és én is életben maradok.

Gyengédség és nyugalom sugárzott bájos szeméből, ahogy viszanézett rám...

Egy tekintet bizsergette a tarkómat, mintha valaki próbálna átkandikálni a vállam fölött.

Sietősen összehajtottam a rajzot. Amikor felnéztem, a nyájas fogadósno épp letett elem egy tál gőzölgő levest. Egy falat hús nem sok, annyi sem volt benne, nem az a fajta tápláló étel volt, amin felnőttem. De az elmúlt két évben megtapasztaltam, hogy a királyság nagyobb részének a túlélése attól függ, amit a hegyekben talál.

– Szóval – tudakolta a lány – mi szél hozta erre? Ide, Hánjángba⁶?

– Miért akarja tudni? – kérdeztem rekedtes hangon.

– Szeretem tudni, kik a vendégeim. Keres valakit?

– Nem.

⁶ Szöul korábbi neve.

– Ezt maga rajzolta? – bökött a kezemben lévő papír felé.

– Igen.

– A fiú a képen túl fiatal, hogy az apja legyen.

– Egy nőt ábrázol – vágtam rá.

A fogadósnyóból ellenszenves nevetés tört ki.

– Tréfálok! Netán a testvére?

– Még ha így is lenne – tettem vissza a rajzot a tarisznyámba –, akkor sem tartozik magára, *ádzsummá*⁷.

– *Ádzsummá*? – villant a szeme pajkosan. Látszott, hogy jól mulat. – Sem középkorú, sem házasság nem vagyok. Az igazat megvallva nem vonz a házasság. Pedig annyit mondhatok: a két kezemen sem tudom megszámlálni a kérőimet.

Elhallgatott, mintha arra várna, hogy elnevetem magam. Nem tettem, ezért folytatta:

– Csak tizenkilenc éves vagyok. Látom, milyen szúrósan néz... Csak segíteni szeretnék. Nem lehet több tizennyolc évesnél, és azért jött, hogy megtalálja a nővérét.

Tizenhét esztendő voltam.

– Senki sem segít magának a keresésben? Az édesapja vagy az édesanyja nem jöttek magával?

A szüleim már nem voltak az élők sorában, s a fogadósnyó kotnyeleskedése a terhemre volt. Már készülődtem, hogy jól odamondok neki, de aztán eszembe jutott valami. Ennek a fiatal nőnek a lankadatlan kíváncsisága egyben lehetőséget is hordozott. Egy fogadós hírek és pletykák tárháza, én pedig nem ismertem sem a fővárost, sem pedig azt, milyen úton juthatok el a testvéremhez.

– Maga átszelte Jonszán király vadászterületét, és ezzel kockára tette az életét – folytatta a nő suttogva, láthatólag egyáltalán nem

⁷ asszonyom

zavartatva magát a zárkózottságom miatt. – Ide akart eljutni, a főváros tözsomszédtségába. A nővére talán elmenekült valahonnan...?

– Nem, asszonyom – válaszoltam megfontoltan, és az arcát figyeltem. – Három napja elhurcolták őt a falunkból.

A fogadósno felsóhajtott.

– Őt is!

Lecsaptam a kínálkozó lehetőségre.

– Másokról is tud netán?

A fogadósno körbenézett. Egyedül a velem szemben ülő férfi tartózkodott hallótávolságon belül. Azonban úgy láttam, a nő ügyet sem vet rá.

– Sokakat. A falu még egy harangot is felállított. A király közeledtére megkongatják, hogy figyelmeztessék az idevalósi fiatal nőket, jobban mondvá azokat, akik még maradtak. Hónapok óta nem találkoztam velem egykorú fehérréppel.

– Maga a király személyesen megfordul a faluban?

A fogadósno bólintott.

Mindketten elcsendesedtünk. Egyszerre arra lettem figyelmes, mintha a szemben ülő szalmakalapos férfi hallgatóna: mozdulatlan lett, már nem a sérült ökle kötötte le a figyelmét. Jóval korábban állt az eső, ő mégis szalmaköpenyt viselt. Arca elé húzott kalapja csak egy pillantásra engedte, hogy lássam a szakállát és az ábrázatát. Középkorúnak látszott.

– Hogyan... – szorult ökölbe a kezem.

Veszélyes kérdést készültem feltenni. Börtönbe vethetnek, akár ki is végezhetnek miatta. *Senkiben se bizz!* – sulykoltam magamnak, ugyanakkor e pillanatban nem volt más választásom, senki másra nem számíthattam.

– Lenne valamilyen mód arra, hogy találkozohassak a nővéremmel? – tudakoltam halkán, és közben szemmel tartottam fülelő

emberünket. – Csak beszélni szeretnék vele, és megszorítani a kezét, semmi több.

A fogadósnő az alsó ajkát beharapva ránézett a férfira, vékony szemöldöke alatt megvillant a tekintete.

– Tud róla, hogy amikor a király vadászni megy, a kurtizánjait is magával viszi...?

Megborzongtam.

– Úgy érti, a leányokat, akiket *elrabolt*.

– Több százat a kedvenc kurtizánjai közül magával visz. Kíséretül – folytatta, ügyet sem vetve a közbevetésemre. – Biztos vagyok benne, hogy őfelsége nem venné észre, ha az egyik lány eltűnne. Egy rövid időre – fűzte hozzá gyorsan, tekintettel a királyságban hemzsegő besúgókra. – Csak hogy megszoríthassa a nővére kezét, ahogy mondta. Nem gondolom, hogy ez felségsértés lenne. Őfelsége az elrabolt asszonyokat eltiltotta a férjüktől, testvérekről viszont nem tett említést.

Eltartott egy ideig, mire felfogtam a fogadósnő szavainak értelmét, és egy halvány reménysugarat láttam felcsillanni.

– Mikor... – Próbálva uralkodni a hangomon, nyeltem egyet. – Őfelsége mikor szokott vadászni?

– Nyáron gyakran – támasztotta a derekának a tálcát a fogadósnő. – Bizonyára maga is hallotta a harangozást, amikor megérkezett.

Követtem a tekintetét, és hátrapillantottam. Valami sötét folt mozgott a távoli dombon, vörös zászlók lobogtak az izzó nap alatt. Hátratúrtem egy olajos hajtincset, majd gyorsan a ruhám redőibe rejtettem a kezemet, hogy palástoljam a remegését.

– A király szemmel tartja az asszonyait – szólt egy zsémbes és parancsoló férfihang.

Összerezentem. A hallgatózó ember szavai voltak, szalmakalapjának lehajló pereme továbbra is baljós árnyékot vont az arca elé.

– Őfelségét a legkiválóbb kardforgatók és íjászok vigyázzák... és az asszonyait is.

A fogadósnővel együtt mindkettőnk tekintete a férfira szegeződött.

Ő egykedvűen dédelgette tovább sérült öklét, és hozzátette:

– Ha kegyed megkísérli elrabolni a nővérét őfelsége orra elől, azzal mindkettőjük sorsát megpecsételi. A nyilaik halálra sebzik, mielőtt még a közelébe jutna.

– Nem mondtam, hogy el fogom rabolni – szóltam higgadtan, gyanakodva, hogy a fickó a király besúgója is lehet, és éreztem, ahogy a vér lassan kiszáll belőlem. – Csupán látni szeretném.

– Kegyed szeretete a nővére iránt csodálatra méltó, de számtalan férfit láttam, akiket a szeretetük hajszolt a pusztulásba. A maga helyében én óvakodnék.

– Ő Vonsik *ádzsusi*⁸ – súgta a fogadósnő. – Egyfajta őr itt, a fogadóban, aki gyilkosok és tolvajok ellen harcol. A maga helyében én megfogadnám a tanácsát.

Majd, mint aki el akarja űzni az aggodást az arcomról, a nő széles mozdulatot tett.

– Ne nézzen olyan csüggedten! – mondta túlzottan vidám hangon. – Amíg a nővére él, mindig visszatalálhat hozzá.

Azzal sarkon fordult, és magával vitte a szívemben táplált halvány reménysugarat.

A sötét fergeteg látványától összeszorult a gyomrom: a király kísérete közeledett. Borzasztó volt a gondolat, hogy lehet, hogy az egész út, amit megtettem, hiábavalónak bizonyul, hogy nem tehetek semmit, és örökre elveszítem a nővéremet.

– *Nángdzsá!*⁹ – szakította félbe komor gondolataimat a férfi.

⁸ bácsi

⁹ ifjú hölgy, kisasszony (megszólítás)

Kisasszonynak szólított. Leeresztette a véres rongyot az ökléről, vizsgálgatta a vágásokat, és rám szól:

– Egyen!

Behajlította az ujjait próbaképpen.

– Nem indulhat haza üres gyomorral.

– Nem fogok hazatérni – vettem magamhoz a faedényemet, és egyik kanál levest nyeltem a másik után –, amíg nem találkozom a nővéremmel.

A hallgatózó ember tovább vizslatott, majd egy idő után felkelt az asztaltól, és nyugovóra tért.

Felvettem a tálat, és felhörpintettem a maradék levest.

Megtöröltem a számat az ingujjam sarkával, és belebámultam az üres tányérba. Semmim, az égvilágon semmim nem volt, amivel a nővérem segítségére lehettem volna. Sem egy tábornok erejével vagy hatalmával, sem egy nagy stratégia fortélyával nem bírtam. Csak Iszül voltam, egy bajkeverő, egy szeplő a nővérem életén.

– Jul asszony! – harsant egy kétségbeesett kiáltás. – Jul asszony!

A fogadóban tartózkodók mindannyian érdeklődve kapták fel fejüket. Egy furcsán öltözött, nyurga ifjú viharzott be az udvarra. Arany selyempánttal átkötött, élénkpiros köntöst viselt, és egyenest a fogadósnő felé tartott.

– Gyilkosság! Itt, a falu szélén! – zihálta hamuszürke arccal a férfi. – Hallottam fél füllel, amikor a falu előljárója bejelentette a fővárosi őrségen! Szerinte Nevesincs Virág követte el megint. Akkor ő már a tizenkettedik áldozata!

Nevesincs Virág.

A nép adta ezt a becenevet a névtelen gyilkosnak, aki szabadon garázdálkodott a királyságban, és nemeseket gyilkolt, akik mind Jonszán király szimpatizánsai voltak. Mások „oltalmazóként” emlegették, amiért a jómódúaktól ellopott rizst az éhező parasztnak adta.

Nevesincs Virág – visszhangzott a neve a fejemben, mialatt a két ember hadarva és suttogva cserélt eszmét.

– Véletlen lenne? – kérdezte a fogadósnő. – Ez a Nevesincs Virág éppen ma csap le, amikor a király a vadásaival erre jár?

– Szerintem egyáltalán nem véletlen.

Jul asszony ideges mozdulattal simított végig a nyakán.

– A falu előjárója nem akarja, hogy a király lássa a büntett színhelyét, ezért elrejtette a holttestet a nádasban – magyarázta percről percre sápadtabban az ifjú. – Az öreg attól tart, hogy őfelsége dühös lesz, hogy elrontják a vadászatát, és mérgében felgyújtja a falut.

Már nem törődtem a gyilkossal.

Félig felszedelőzködtem, hogy nyugovóra térjek, a fogadósnő azonban még nem mutatta meg a szállásomat. Megfordultam, hogy megszólítsam, amikor észrevettem egy másik kiírást a falra erősítve.

A KIRÁLY KÖTELESSÉGE TUDATNI A NÉPPEL,
HOGY EGY GYILKOS GARÁZDÁLKODIK A KÖRNYÉKEN.

Amikor a nagymamám falujában a katonák elkezdték kifüggeszteni ezeket a falragaszokat, kisurrantam, hogy elolvassam. Veszélyes volt egy elítélt lányának egy katonáktól nyüzsgő faluban csellengenie, el kellett volna rejtőznöm a kunyhóban, én mégis kimerészkedtem.

IM TISZTVISELŐT HOLTAN, KÖNTÖSÉT
EGY VÉRES ÜZENETTEL BEMOCSKOLVA TALÁLTÁK,
MELY Ő KIRÁLYI FELSÉGÉT RÁGALMAZZA.
MONDJÁK EL, ÉS EGYMÁSBÓL IS SZEDJÉK KI,
MIT TUDNAK IM ÉS A MÁSIK TÍZ TISZTVISELŐ
MEGGYILKOLÁSÁRÓL!
AKI ÉRDEMI SZOLGÁLATOT TESZ,
NAGY JUTALOMBAN RÉSZESÜL.

– Nagy jutalom – suttogtam keserűen.

Ez a két szó teljességgel megbabonázott azon a napon, amikor először betűztem ki őket. Túl sokáig időztem odakint, és arról álmodoztam, mit adhat a király a családomnak, ha hasznos hírral szolgál nekik. Újból magam előtt láttam mindennapjaimat a palota biztonságos és védelmező falai között: a gyönyörűen ápolt kert illata megfűszerezi a levegőt, a szolgálók szaladgálnak, hogy valamennyi szükségletemet kielégítsék. Életem végre visszatér a normális kerékvágásba, a kényelem és az unalom örökös állapotába. Körmeim kifogástalansága, bőröm sápadtsága lesz a legnagyobb gondom, és persze az, hogy kihez terveznek hozzáadni. Nádtetős vályogházunk felé a hazaúton jó ideje nem érzett reménykedés töltötte be a szívemet, míg azt a nővérem szerte nem foszlatta.

– Ne butáskodj! – korholt Szujon. – Senki sem fog megmenteni minket, különösen nem a király.

Két nappal utána az összetűzésünk kíméletlen szóváltássá fajult, emiatt trappoltam ki a kunyhóból.

Tenyereembe temettem az arcomat, szerettem volna visszapörgetni az időt. Azt kívántam, bárcsak soha ne hagytam volna el a kunyhót, akkor nem láttam volna meg azt a két szót: *nagy jutalom*...

Akár a távolban gyülekező felhők, különös gondolatok kezdtek kiszabadulni a tudatalattimból, majd azonmód szerte is foszlottak. Töprengve kerestem, amit elvesztettem, bármi volt is az, és mielőtt még a pontos értelmét felfoghattam volna, a fogadósnő csörtetett át az udvaron.

– Vonsik bácsi! – kopogtatott a szoba rácsos ajtaján, ahová a hallgatózó szalmakalapos visszavonult. – *Számcson!*¹⁰

Amikor az ajtó kinyílt, a fogadósnő, halkabbra fogva a hangját, beszólt a sötét szobába:

¹⁰ nagybácsi

– Úgy hírlík, a gyilkos, akit keres, ismét lecsapott.

A férfi kisvártatva megjelent az ajtónyílásban, fején az elmaradhatatlan szalmakalap. Felegyenesedett. Magas volt, vállai szélesek, termete egy atlétáé. A párától terhes levegőt felkavaró szél fellebbentette szalmaköpenyét, és látni engedte a hátára szíjazott kardot. Arannyal gazdagon díszített, fényes, fekete hüvelye nem közemberre vallott.

– A hírnök elmondása szerint a holttestet a nádas sűrűjébe rejtették – magyarázta Jul asszony. – Véryomok látszanak, amerre vonszolták, úgyhogy nem fogjuk eltéveszteni az utat.

– Előbb beszédem van a falu elöljárójával. Hol találom őt?

– Jongho szerint a mező északi felében.

Akkor hirtelen rájöttem, mit kell tennem, s noha átjárt a félelem, dacoltam vele. Jonszán király nagyszerű jutalmat ajánlott fel, nem volt miért haboznom tovább. Ha elkapnám a gyilkost, talán még az is lehet, hogy őfelsége visszaadná a nővéremet, akivel olyan igazságtalanul bántam.

Bármit, amit a király elrendelt, tényleg, az égvilágon bármit megtettem volna, hogy még egyszer, utoljára láthassam őt.

2

DEJUN

DEJUN HERCEG SZÜLETÉSEKOR a sámán megjövendölte, hogy ebben az évben meg fogják gyilkolni. A herceg nem tudta, melyik órában vagy napon, de elhatározta, hogy egy dolgot valóra vált: nem fog a féltestvére, a király kezei által meghalni. Eltökélte, hogy kicselezi az égietket, hogy elég sokáig éljen a terve végrehajtásához.

Az áruhához.

– Öcsém – szólt büszkén ülve lován, vontatott hangon Jonszán, egyik kezével lustán tartva a gyeplőt –, tegnap éjjel álmot láttam.

– Csakugyan? – válaszolta Dejun, aki a király mellett lovagolt. – Szerencsés álom volt, *dzsonha*¹¹?

– Rémálom volt. Vagy talán egy sötét ómen...

Dejun várt, amíg egy falun vonultak keresztül. A nap perzselőn tűzött rá és őfelsége vadászcsapatára, a tisztviselők háborogva fújtattak, és egymásnak panaszkodtak. A magas rangú királyi ágyasok a hőség-től kitikkadva legyeztek széles ingujjaikkal. Ezután foglyok következtek hosszú sorokban, bánat árnyékolta be az elrabolt nők arcát.

¹¹ felség

Dejun azonban továbbra is csendben ült a lován, tekintete a falubeliekre szegeződött. Az emberek lehajtott fejjel, a földre borulva egész testükben reszkettek.

– Álmomban az egyik fivérem ellopta a sárkányköntösömet, és elfoglalta a trónusomat. Pedig még éltem – pillantott fivérére Jonszán. Jobb szemét, melyet egy állandósult fertőzés kínzott, fekete folt takarta. – Sóvárogtál valaha a trónra?

Dejun felöltötte jól bevált álcáját, és tágra nyílt szemmel, ártatlanságot csempészve a hangjába, felelt:

– Soha, *dzsonha*. A hajdani király fattya vagyok. Hogy is álmodhatnék ilyesmiről, hogyan ácsingózhatnék valaha is a trónra?

Ez nagyrészt igaz volt. Dejun soha nem vágyott a trónra. Ha vágyott volna is, házasságon kívül született, nem volt esélye a kormányzásra.

Hatalomra azonban vágyott. Elegendő hatalomra ahhoz, hogy szembeszálljon a sors kegyetlen szorításával. Nem akarta, hogy a többiekhez hasonlóan szétmarcangolják, vagy Jonszán ökölleg agyonverje. Abban a sorsban sem akart részesülni, hogy halála után kihantolják, és összezúzzák a csontjait, ezzel örökre megtagadva tőle a túlvilági életet. Olyan hatalomra vágyott, amellyel letörölheti a vigyort Jonszán király arcáról. Hogy láthassa őt ugyanúgy meghunyászkodni, ahogy szerettei hunyászkodtak meg őfelsége előtt.

– Az egek téged bíztak meg a királysággal, *dzsonha* – folytatta áhítatos hangon Dejun –, hát hogy *merészelhetne* bárki is arról ábrándozni, hogy megváltoztathatja az égiek akaratát? Lehet, hogy hangya vagyok a szemedben, *dzsonha*, de igaz lelkű hangya.

– Egy igaz lelkű hangya – ismételte a király. – És én mi vagyok neked, öcsém?

– Te vagy a nap és a hold, a hegyek és a tízezer folyó uralkodója.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Dejun meglehetősen hangosan beszélt, és néhány falusi felkapta a fejét. Tudta, hogy az emberek milyenek látják őt, mert a királyi udvarban mindenki szemében az volt: egy talpnyaló.

– Minden a tiéd, *dzsonha* – folytatta Dejun, és elfordította a tekintetét.

Jonszán nagyot nevetett. Lován ülve peckesebben kihúzta magát. A nap megcsillant selyem vadászköntösén, és visszaverődött a kontyát körülfogó aranyozott koronáról.

– Te vagy a kedvenc fivérem. Mégsem vagyok biztos benne, hogy ismerlek.

Öfelsége mosolya metszővé vált.

– Ízig-vérig szélhámos vagy. Az ember soha nem tudhatja, mi jár a fejedben, vagy hogy tényleg megbízhat-e benned. Azt hiszem, csak az idő fogja megmondani, ki is vagy valójában, s hogy bolond voltam-e, hogy pártfogoltalak.

Ki vagyok én valójában? Dejun egy pillantást vetett Hjukdzsinra, a királyi testőrré, aki néhány sorral mögötte lovagolt. Régi barátja gyakran tette fel neki a kérdést: „*Hová lett az a Dejun, akit mindketten ismertünk? És ki ez a hideg, kiüresedett ember?*”

Pontosan tudta, mikor veszítette el önmagát: két évvel ezelőtt, a harmadik holdhónap huszadikán. Nevelőanyja halálának a napján.

– Az idő majd megmutatja, *dzsonha* – válaszolta nyugodt hangon Dejun –, hogy valóban igaz lelkű hangya vagyok.

A nap izzása, a tikkasztó hőség végül alábbhagyott, amint a nyílt terep után az árnyas erdőbe értek. A napsugarak aranyszigonyokként lyuggatták át a sötétet, fényfoltokat festettek a földre és öfelsége kíséretének zord vonásaira. Dejun érezte, ahogy vállalai megfeszülnek, amikor Jonszán a személyi őrségével előrelovagolt. Vajon öfelsége új játékot fog javasolni? Kirándulásain gyakran folyamodott